

Ане Холм и Евен Холм

ВНЕЗАПНА СМЪРТ

*Тази книга е издадена с финансовата помощ
на НОРЛА.*

Ане Холт и Евен Холт

ВНЕЗАПНА СМЪРТ

Превела от норвежки: *Калина Тодорова*

ИК „ЕМАС“

Не спирай да изучаваш онова, което най-силно те интересува, по възможно най-недисциплинирания, дързък и оригинален начин.

*Ричард Файнман,
американски физик, носител на Нобелова награда*

Anne Holt og Even Holt

SUDDEN DEATH

© Anne Holt og Even Holt, 2010, Oslo

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Ане Холт и Евен Холт

ВНЕЗАПНА СМЪРТ

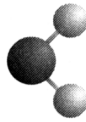
Превод: *Калина Тодорова*

Оформление на корицата: *Борис Драголов*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Петък, 8 септември 2000 г.

11:15 ч.

Кливландска клиника, Кливланд, Охайо

Ако мъжът с угрижения поглед се бе обърнал към Сара Цукерман година и три дни по-късно, тя може би щеше да му помогне. Щеше да се вгледа по-внимателно в снимката, която той сложи пред нея на масивното бюро от тъмно дъбово дърво – толкова неподходящо за иначе модерния кабинет, през чиито големи прозорци нахлуваше следобедното слънце. Тя обаче разгледа снимката с присвити очи за пет секунди – нито твърде дълго, нито твърде кратко, после я бутна към него и поклати глава.

– Никога не съм го виждала.

Обезоръжаваща усмивка. Пръстите на дясната ѝ ръка пригладиха косата зад ухото и тя повтори лъжата:

– Никога.

– Сигурна ли сте?

Мъжът задържа погледа ѝ. На друга светлина очите му вероятно щяха да са сини, но на яркото слънце бяха сивкави. Изглеждаха големи и изпълнени с нестихваща тъга дори след като ги присви и сведе. Устата под гъстия, прецизно оформен мустак беше голяма, с плътни тъмни устни. Сара Цукерман предположи, че човек на неговата

позиция има достатъчно основания да се чувства обезкуражен.

За удивително кратко време бе разбрала откъде е. Често я обвиняваха, че мисли най-лошото за хората. Този път също беше уверена, без да може напълно да обясни защо. Дори не си направи труда да му поиска документите. В този бранш те бяха не само фалшиви, но и майсторски изработени. Когато обаче мъжът изкара значка на Маршалската служба на САЩ, тя бавно поклати глава.

– Защо ми... Как казахте, че се казва?

– Не съм казвал нищо такова.

– Тогава какво предполагате, че е сторил? – попита просто тя и отдалечи снимката още малко от себе си.

– Не мога да ви кажа.

– Ясно.

– От доста надеждни източници знаем, че е бил тук.

– Това, разбира се, не е изключено. Кливландската клиника е голяма. Но аз със сигурност не съм го преглеждала.

– В такъв случай обаче бихте ли ми позволили да по-разпитам в отделението – другите лекари, медицинските сестри...

– Не.

– Не?

Мъжът, който твърдеше, че се казва Чарлс Герстнър, повдигна въпросително вежди и се облегна назад. На Сара Цукерман ѝ се стори, че е съзряла лека усмивка под мустака, преди той бързо да прокара език по устните си и да добави:

– Не особено патриотично от ваша страна, не мислите ли? Все пак става въпрос за...

– Колкото вие сте щатски маршал, толкова аз съм министър-председател на Израел – прекъсна го тя. – И не е случайно, че сте решили да дойдете точно при мен.

Беше сигурна, че го чу да преглъща.

– Не ви харесвам – продължи бързо Сара. – Не харесвам начина, по който работите – всички вие, организацията ви. И ако искате да знаете, не одобрявам политиката на държавата ви. Що се отнася до мисълта, че трябва да ви съдействам – тя направо ме вбесява.

Погледът му се плъзна върху златната шестоъгълна звезда, едва видима под най-горното копче на лекарската ѝ престилка.

– Тя не ме прави по-склонна да сътруднича – заяви твърдо Сара Цукерман.

– Очевидно.

– Може би във вашата организация сте свикнали на по-отзивчиво отношение от страна на евреите. Като лекар обаче аз оставам задължена единствено на пациентите си.

– Значи той все пак е бил ваш пациент?

– Не.

Отговорът се забави, макар само с една десета от секундата – нещо, което тя никога не допускаше. Не беше във форма, по принцип я биваше в лъжите. Сара с раздразнение отместа поглед от неговия и бавно прокара ръка по повърхността на бюрото, за да се окопоти.

– Както вече отбелязах, отказът да помогнете не е проява на патриотизъм. Не е по американски, така да се каже – заяви спокойно мъжът.

Сара вдигна поглед. Облак бе засенчил слънцето. Очите му наистина бяха сини, поразително студени – като лед, на фона на маслиновата кожа и гарвановочерната коса.

– Аз обаче по произход съм норвежка.

Той дори не мигна. Тя продължи:

– И достатъчно добре си спомням случая в Лилехамер през 1973 г.¹ Аз бях малка, но родителите ми останаха сил-

---

¹ През 1973 г. агенти на МОСАД по погрешка убиват мароканския сервитьор Ахмед Бушики вместо търсения от тях Али Сала-

но обезпокоени от този гаф. А децата не забравят такива работи, не забравят, когато родителите им са били отчаяни и разтревожени. Вие спомняте ли си?

Все още никаква реакция.

– Цял екип, дявол да го вземе – каза по-високо тя, опирайки лакти на бюрото и насочвайки десния си показалец към него. – Цял екип на МОСАД на норвежка земя. С фалшиви имена и документи... – Показалецът ѝ се стрелна към джоба на ризата, където той беше прибрал значката. – С оръжия, убежища и коли за бягство. И всичко това, за да бъде убит клетият марокански келнер, когото, колкото и да е абсурдно, са смятали за отговорен за Мюнхенското клане. Обикновен, почтен сервитьор. С норвежка съпруга и дете. Негър в Лилехамер, във време, когато думата „негър“ все още се употребяваше и с нея назоваваха дори арабите. Бум!

Чарлс Герстнър седеше също така неподвижно, както преди минута.

– Съжалявам, за първи път чувам тази история – най-сетне промълви той. – През... седемдесет и трета ли казахте? Тогава живеех в Бостън. Учих в Харвард. Бях на двайсет и три и се интересувах най-вече от момичета, хокей на лед и кога ще бъде следващото парти.

Сара се усмихна.

– „Любовна история“.

– Моля?

– Филмът. Бостън по онова време.

Лицето му остана все така безизразно. Сара продължи да се усмихва. Порази я колко очевидно беше, че лъже. „Любовна история“ излезе през 1970 г., получи седем но-

---

мех, ръководител на терористичната група „Черен септември“, отговорна за атентата срещу израелски спортисти на летните олимпийски игри в Мюнхен 1972 г. Норвежката полиция залавя няколко агенти, а операцията остава един от най-запомнящите се провали на МОСАД. – Бел. прев.

минации за „Оскар“ – спечели един, както и пет награди „Златен глобус“. Разказваше се за вечната любов и за хонорар на лед. Както и за Харвард.

– Нямамте бостънски акцент...

– Не. Израснал съм... – Той леко сви рамене. – ... другаде. На много места.

– Щатски маршал, учил в Харвард – отбеляза тя. – Впечатляващо.

Той не отговори. Сара не прекъсна паузата. След като бе доловила, че в американското му произношение има нещо леко заучено, искаше да го чуе отново. И той като нея можеше лесно да мине за американец. В ежедневието. Говореше без акцент, почти перфектно. Но не съвсем.

– Нямаме какво повече да си кажем – заяви най-накрая Сара. – Нещо ми подсказва, че когато сте по петите на някого по този начин, той свършва зле, независимо дали е сторил нещо лошо, или не. Бих искала да напуснете. Веднага. Не знам дали... дали *нашите молчета* знаят, че сте тук. С тях сте в донякъде добри отношения. Но за едно можете да сте сигурен: само да се завъртите покрай някоя от сестрите в отделението и ще уведомя когото е необходимо. Това може да ви докара единствено неприятности. От практически или дипломатически характер. Напуснете.

Тя дори не повиши тон. Очите на мъжа се натъжиха още малко. Той придърпа снимката с голямата си ръка и я прибра във вътрешния си джоб.

– Изцяло грешите.

– Сигурно. Този тип обаче никога не съм го виждала.

– Явно не сте.

Чарлс Герстнър бавно се изправи, изражението му се разкриви – сякаш от болка. Отиде до вратата, без да продума, накуцвайки. Сара Цукерман едва сега забеляза, че той леко влачи левия си крак.

- Правите грешка – каза мъжът, без да се обръща.
- Не.

Имаше широки, четвъртити рамене и лоша стойка. В гръб изглеждаше някак по-възрастен.

- Не искаме да го заловим. Аз не издирвам, а търся.

Без да отмества ръка от бравата, той сякаш се опита да пренесе тежестта си върху здравия си крак, когато се обърна към нея.

- Защо носите медальон с еврейската звезда?
- Защото чувствам, че така е редно.
- Така е редно ли?

Той леко поклати глава и понечи да каже още нещо.

Облакът се беше отместил от слънцето. Няколко секунди по-късно той стисна устни, прокара ръка по грубата набола брада и без да примигва с очи, впери поглед право в нея.

- *Благодаря ви за отделеното време.*

Вратата бавно се затвори след него.

– Петък, осми септември, две хилядната година – механично изрече Сара и отвори едно тясно чекмедже на бюрото. Спря касетофона със записвачка, който се намираще вътре – най-малкият, с който бе успяла да се сдобие. С едно едва доловимо щракване той изгасна.

В Ню Йорк – почти седемстотин километра източно от Кливланд, където Сара Цукерман, объркана, реши да излезе рано в обедна почивка, в небето над „Манхатън“ все още се извисяваха кулите-близнаци. Мюсюлманите не бяха станали „лошите“ за Запада.

След малко повече от година светът щеше да изглежда много по-различно.

Ако мнимият щатски маршал се беше появил година и три дни по-късно, Сара Цукерман вероятно щеше да е по-отзивчива. А ако бе изчакал малко, докато се разпространят конспиративните теории за ролята на евреите в най-страшния атентат, извършван някога, можеше

и да го посрещне с отворени обятия и всячески да му помогне.

Той обаче дойде твърде рано. Сара продължи да не дава информация за пациентите си на външни лица. Особено на такива, които дори не заявяваха открито кои са.

Мъжът на снимката, която Чарлс Герстнър ѝ беше показал, бе претърпял перкутанна коронарна интервенция две седмици по-рано. Вкараха го в спешното отделение в ужасно състояние със силни болки в гърдите. Същия ден му поставиха два стента в коронарните артерии. Пациентът се представи като Шейн Холмс, което предвид външния му вид и силния му акцент си бе още по-очевидна лъжа дори от тази на Чарлс Герстнър. За Сара Цукерман това беше също толкова без значение, колкото и фактът, че Шейн Холмс нямаше документи и застраховка. Един четиридесет и няколко годишен пациент имаше нужда от медицинска помощ – и я получи. Ден и половина след манипулацията той изчезна тихомълком и до леглото му намериха оставено куфарче с пари. Макар че един санитар имаше спомен да е видял при него посетител на същата възраст, никой не знаеше къде се е дянал Шейн Холмс.

Това също не я интересуваше. Първоначално този номер с изчезването доста я бе притеснил. Пациентът се нуждаеше от грижи, почивка и лекарства. От друга страна обаче, очевидно не беше сам. Приятелят, който го бе довел в болницата и платил за обслужването по доста необичаен начин, вероятно щеше да се погрижи за него. Имаше други лекари, други градове, други болници – Шейн Холмс не беше първият пациент на Сара Цукерман, изчезнал в царството на сенките.

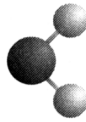
„По принцип се оправят“, помисли си тя.

Стомахът ѝ изкъркори. Тя стана рязко и се запъти към вратата, където все още се усещаше лекият мирис на одеколон след излизането на израелеца. Посещението му бе

обезпокоило Сара Цукерман, макар тя да не можеше да каже защо точно. Конфликтите не ѝ бяха чужди. Тя знаеше, че по-младите лекари са ѝ измислили цял куп прякори. Най-милият сигурно беше „Драконът“. Сара не се боеше от пререкания нито с по-нисшестоящите, нито с по-висшестоящите от нея. Два пъти попада в съда, понеже бе отишла една идея твърде далеч. Спечелила бе и двете дела, без пътят към победата да наруши съня ѝ дори за секунда.

Понеже оставаше един от крайно малкото старши лекари, от когото нито един пациент не се бе оплакал, тя вървеше с високо вдигната глава и не позволяваше на конфликтите и критиките да я засегнат.

– Забрави го – каза си тихо и се отправи към кафенето. – Това е заповед.

Понеделник, 3 март 2003 г.

15:50 ч.

Авеню Роуд, Лондон, Великобритания

Дълбоко в душата си Гейбриъл Конрад обичаше три-месечния си син повече от трите му по-големи сестри. Ако не бе така въодушевена, че най-после се е сдобила с момче, детето нямаше да получи животозастрашаващи наранявания. Когато Наджиб Айша купи двете къщи на Авеню Роуд и ги преустрои в една, децата му бяха почти пораснали, ала с един син и четири дъщери той със задоволство очакваше множество внуци. Сега се грижеше добре за тях. В една от четирите детски стаи на третия етаж имаше по царски окичена люлка. В нея, само минути преди катастрофата да ги връхлети, дълбоко спеше малкият Каспър. Ако майка му не бе така безпредметно горда с първородния си син, той най-вероятно щеше да проспи случилото се.

Но трябваше да се снимат.

Да се направят официални снимки – за личната интернет страница на Наджиб Айша – на него, съпругата и внуците му. Фотографът беше известен, един от най-добрите, които можеха да наемат, така че Гейбриъл искаше и Каспър да присъства на тях. Щеше да е в ръцете на баба

си, загърнат в светлосиньо бебешко одеялце с бродерии, което да подчертава цвета на еднаквите рокли на сестрите му, подскачащи с викове наоколо. Фотографът стоеше като сфинкс на сред огромната стая, с гръб към вратата и скръстени ръце, и чакаше асистентите му да подготвят оборудването. Ако бе закъснял, както с едва доловима арогантност правеше за повечето си ангажменти, нямаше да изгуби живота си. Навярно двадесет и две годишният Кофи Нкрума от Гана, чието присъствие известният фотограф не можеше да си обясни, също щеше да оживее, ако крадците съвсем не бяха изгубили контрол.

Целта им бяха картините.

Сред четирите големи увлечения на Наджиб Айша – здраво сложен мъж с широк гръден кош, който можеше да побере много страст, на второ място бе изобразителното изкуство. Експертите постоянно спекулираха за истинския размер на колекцията му. Трудно беше да се каже, тъй като той говореше особено малко за притежанията си и рядко вземаше участие в търгове на картини лично – купуваше чрез подставени лица. Въпреки това според мнозинството Наджиб Айша се нареждаше сред десетте най-големи частни колекционери, и то само предвид отбраните произведения на изкуството, за които се знаеше, че със сигурност притежава.

Като например трите картини зад почти невидимата стъклена витрина в личната всекидневна на Айша. Първата от тях – „Портрет на доктор Гаше“ на Винсент ван Гог, беше купил преди четири години от един японец. Другата бе петата картина от серията на Пол Сезан „Картоиграчи“.

Ала Наджиб Айша най-много харесваше картината, която висеше вляво от „Портрет на доктор Гаше“. Тя получи окончателното потвърждение за автентичност – своя *Certificate of Authenticity*, само преди три месеца. Попаднали на нея в средата на деветдесетте години във Франция – говореше се, че била на тавана на стар публичен

дом, зад един параван, който отделял тъмно помещение, останало сухо и забравено повече от сто години. Картина на нощно небе от Винсент ван Гог, която, ако се съди по пейзажа, е била нарисувана по време на престоя му в приюта за душевноболни в Сен Реми дьо Прованс. Тя много напомняше на известната „Звездна нощ“, собственост на Музея на модерното изкуство в Ню Йорк от 1941 г. на сам. Налице бяха и явни прилики със „Звездна нощ над Рона“, но сините тонове бяха още по-тъмни, звездите – по-ярки. За разлика от другите две картини, новооткритата не се споменаваше в кореспонденцията на художника с брат му, заради което признаването на автентичността ѝ дълго бе под въпрос. Виждайки я за първи път само няколко месеца след откриването ѝ, Наджиб Айша веднага разбра онова, за което на експертите им бяха нужни почти пет години, купи я и я нарече „Безименно небе“.

Това беше най-драгоценното му притежание.

И най-скъпото.

Трите картини не бяха големи. Плоската правоъгълна стъклена витрина, която ги покриваше, бе здраво закрепена за стената с по един обикновен болт във всеки ъгъл – като защита срещу всекидневни щети. Прах. Детски пръстчета. Гости с ръце, сърбящи да пипнат с напредването на вечерта. Но не и срещу кражба. Къщата сама по себе си беше крепост. Според слуховете при покупката на двата съседни имота и изграждането на впечатляващото си жилище Наджиб Айша бе вложил в мерки за сигурност десет процента от поначало главозамайващия бюджет на строежа.

Въпреки това те внезапно бяха там, под арковидния свод между стаите – трима маскирани, въоръжени мъже в тъмни дрехи, единият от които на висок глас нареди на всички да останат по местата си. Сестрите на малкия Каспър нададоха истеричен писък и се втурнаха към майка си, която държеше бебето и в ръцете ѝ нямаше особено много място за друго. Четирите им братовчедки – всички под петгодиш-

на възраст и без родители в стаята, при които да потърсят убежище, заподскачаха като подплашени кокошки между дядо си, баба си и леля си. Единственият, който запази стоическо спокойствие и остана намясто, беше фотографът. Асистентката му направи идиотски опит да се скрие зад един изключително тънък японски параван, но фотографът вдигна ръце бавно и внимателно, без да се обръща.

Може би заради това всичко се обърка.

Широкоплещест, висок и с една идея по-пълнен от нормалното, по начина, по който стоеше, той закриваше видимостта на крадците към меката мебел, на която съпругата на Наджиб Айша очевидно тъкмо бе възнамерявала да седне. За няколко секунди те изобщо не можеха да я видят. Нямахше как да знаят за пистолета ѝ – за „Глок“-а в бледожълтата чанта „Луи Витон“, без който жената не мърдаше и на два метра, било то вкъщи.

По-късно тя щеше да разкаже, че се е прицелила в най-задния от крадците. Да твърди, че е сграбчила пистолета първосигнално и се е отместила крачка встрани, за да види нарушителите. Само последният влизал в прицелната линия. Последвала стрелба. Вярно, че бе получила определена подготовка за боравене с оръжието, ала определено не можеше да се нарече добър стрелец. Знаеше как да освобождава предпазителя. Преди три години, когато го купи без знанието на мъжа си, отиде на едно стрелбище с продавача, който накратко ѝ показа как се борава с него. Оттогава той си стоеше неизползван в чантата ѝ с изключение на редките случаи, в които летеше със самолет и трябваше да мине през проверка за сигурност. Винаги зареден, той ѝ вдъхваше известно чувство за безопасност след едно неприятно преживяване по време на късна разходка сама в парка.

Юмана Айша се бе прицелила в престъпник, стоящ на петнадесет метра разстояние, наполовина скрит от фотографа.

И бе улучила с точността на снайперист.

Мъжът сграбчи гърлото си с ръце и почина.

– Останете по местата си! – изкрещя още веднъж лидерът, прострелвайки фотографа в гърба.

Навярно това беше рефлекс. А може би просто уплаха или объркване при вида на възрастната жена, развилняла се с оръжието. При всички случаи крадецът изглеждаше изненадан, когато известният едър фотограф се олюля напред. Нарушителят се хвана за главата със свободната си ръка и се приближи с две крачки към трупа, който тъкмо се бе стоварил на пода.

– *Сядайте всички! Веднага! Седнете!*

Наджиб Айша бе избоботил.

Децата се втурнаха от всички ъгли на стаята към големия тъмночервен диван. Светкавично се покатериха до баба си, която бе седнала и все още държеше пистолета в дясната си ръка.

– Остави го – нареди мъжът ѝ. – Веднага! На масата!

Тя се поколеба.

– Остави го – повтори най-високият от тримата маскирани мъже. – Послушай го! Само ще...

Щеше да мине дълго време, преди Юмана изобщо да бъде способна да даде обяснение. Когато за първи път опита – много дни по-късно, под въздействие на плашещо силни успокоителни, тя не успя да разкаже логически свързана история. Не си спомняше за втория изстрел, онзи, който по ирония на съдбата уцели съвсем малкото, дълго чакано момченце на дъщеря ѝ и го остави сакато до края на живота му. Нито пък искаше да чуе за третия, изстрелян първосигнално, напосоки куршум, рикоширал в прозореца и улучил Кофи Нкрума в дясното слепоочие.

Наджиб успя да я отпрати в една съседна по-малка всекидневна заедно с изумените от страх деца и дъщеря си Гейбриъл. И докато те седяха там, в какофонията на собствените си писъци и ужасен плач, оцелелите грабители си взеха три картини и изчезнаха.

Две от тях успяха да откачат лесно. Предпазната витрина от нечупливо стъкло се беше пръснала на парчета в трескавите им опити да я свалят. „Картоиграчи“ – единствената картина, която бе вградена в стената и която поради тази причина не можаха да вземат с рамката, отпориха напреки. Един от тях изненадващо си направи труда да отреже остатъка от платното с нож – нямаше как някой след това да каже дали го е сторил от огорчение, че прибират само две трети от планираната плячка, или поради някаква друга причина. След като крадците изчезнаха, от рамката останаха да висят само окаяни, тънки нишки от изрисуваното платно.

Никога не ги заловиха.

Оказа се, че нарушителят, който лежеше мъртъв на пода, е бил от Йерихон, палестинец без гражданство, който през целия си съзнателен живот е кръстосвал света надлъж и нашир като измамник и крадец. В действителност името му беше Ахмед Фарез и животът му стана обществено достояние до най-малката подробност.

Също като двамата оцелели крадци „Безименно небе“, „Портрет на доктор Гаше“ и една съсипана версия на „Картоиграчи“ бяха безследно изчезнали. Повече от пет седмици след случилото се Наджиб Айша позволи за първи път да го интервюират по телевизията, като предварително щателно прегледа въпросите и ги одобри. Към края обаче изненадващо го попитаха колко ще получи от застраховката. Не само за известните картини, добави журналистът: футболистът Кофи Нкрума бил оценен на 35 милиона паунда от заинтересовани клубове в Европа само две седмици преди смъртта му. Колко щял да вземе той, Наджиб Айша, като собственик на ФК „Нотинг Хил“, клуб от Английската висша лига?

Пауза. Дълга, конфузна пауза, докато камерата се приближава до лицето на Наджиб Айша.

– Замалко не изгубих новородения си внук – най-сетне

заяви той и преглътна със свит пред устата юмрук, – който получи доживотни увреждания. Кофи – мой близък приятел и протеже, почина. Семейството ми стана обект на терор и травма. Жена ми. Дъщеря ми. Внуците ми. В собствения ми дом. Да питате за пари е озадачаващо, обидно и открито злонамерено.

– Извинявайте – отговори журналистът и сведе поглед в записките си. – Наистина нямах намерение да...

– Парите – прекъсна го Наджиб Айша и се наклони напред, преди да направи пауза и да започне отново. – Парите са средство. Не цел. За мен творбите на изкуството не са пари. Те трябва да носят наслада. Да радват окото. Кражбата на три безценни шедевъра е престъпление. Срещу изкуството. Срещу човечеството.

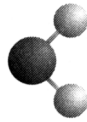
Журналистът – мършав, плешив мъж в тъмен костюм, отвори уста, за да каже нещо. Наджиб Айша не му обърна внимание и продължи.

– Затова съм решил да предоставя на „Тейт Бритън“ две други картини за постоянна изложба в името на осакатения ми внук. В негова чест. Ван Гог и Сезан. Музеят дълго проявяваше интерес и към двете творби. В отделна витрина с учебна цел ще бъдат изложени копия на откраднатите картини заедно с плакет, който да разказва за случилото се с тях. Който да напомня колко ненакърника е красотата и какво представлява злото.

– Тук става въпрос за картини – успя да се намеси журналистът. – Все пак не говорим за живи...

– С това приключихме – обяви Наджиб Айша.

Сваляйки микрофона от ревера на сакото си, той стана и напусна студиото, последван от колона телохранители. Щяха да минат повече от четири години, преди финансовият магнат отново да допусне журналист на по-малко от сто метра разстояние от себе си.

Събота, 25 май 2013 г.

21:38 ч.

Стадион „Уембли“, Лондон

Врявата беше поразителна. Надигна се същевременно отникъде и отвсякъде. Около деветдесет хиляди души предизвикаха шум, какъвто тя не познаваше – или вероятно половината от тези деветдесет хиляди, които празнуваха победата; четиридесет и пет хиляди крещящи същества. Някой беше загубил и според нея това беше „Борусия Дортмунд“. Сара Цукерман видя, че феновете с погрозните фланелки плачат. Големи мъже, облечени в жълто. Те изпълваха едната трибуна и седяха, заровили лица в ръцете си, клатейки се наляво-надясно сякаш след шокиращата новина за нечия смърт.

Катастрофа.

Към края на мача всичко се бе развило толкова бързо. Отбелязаха гол, докато тя се оправяше да тръгва – най-сетне. Не го видя, защото се опитваше да си приглади палтото. Тълпите фенове в червено протегнаха ръце към вечерното небе и извикаха, в светлината от огромните прожектори се разхвърчаха шапки, шалчета и знамена, докато те скандираха едно име. Тя не разбираше кое.

– Осемдесет и деветата минута – изкрещя в ухото ѝ